

Po trzecie, Sąd niesłusznie uznał za dowody przypadkowe dokumenty dotyczące rzekomych naruszeń konkurencji, które zostały uzyskane w ramach kontroli poza zakresem przedmiotu dochodzenia, mimo że podlegały one zakazowi wykorzystania. Urzędnicy Komisji przed rozpoczęciem tej kontroli zostali poinformowani o podejrzeniach dotyczących przedmiotu nieobjętego dochodzeniem. W ten sposób Komisja sztucznie zaaranżowała przypadek i ewentualnie w sposób niedopuszczalny rozszerzyła interpretację Trybunału⁽¹⁾ odnośnie do wyjątku dotyczącego dowodu przypadkowego, który powinien podlegać wykładni zawężającej.

Wreszcie Sąd naruszył zasady ciężaru dowodu. Można przyjąć, a przynajmniej nie można wykluczyć, że niektóre dokumenty zostały uzyskane tylko z powodu wcześniejszego niedopuszczalnego poinformowania urzędników, to znaczy w przedmiocie nieobjętym dochodzeniem, jako rzekome „dowody przypadkowe”. Ze względu na to, że wnoszące odwołanie nie mają możliwości wykazania takiego związku przyczynowego i nie można też obciążyć ich tą okolicznością, miałyby miejsce odwrócenie ciężaru dowodu, przy którym Komisja byłaby zobowiązana do wykazania, iż te dokumenty faktycznie były dowodami przypadkowymi.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 17 października 1989 r. w sprawie 85/87 Dow Benelux przeciwko Komisji, Rec. s. 3137.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 września 2013 r. w sprawie T-430/11, Telefónica przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 listopada 2013 r. przez Telefónica S.A.

(Sprawa C-588/13 P)

(2014/C 24/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Telefónica S.A. (przedstawiciele: adwokaci J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller i J. Domínguez Pérez)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia,
- uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej w sprawie T-430/11 i przesłanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem wydania przezeń rozstrzygnięcia co do istoty sporu,
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych w obu instancjach w postępowaniach dotyczących dopuszczalności.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo, dokonując wykładni art. 263 TFUE akapit czwarty, in fine. Sąd wyciągnął błędny pod względem prawnym wniosek, że takie jak zaskarżona decyzje w dziedzinie pomocy państwa wymagają środków wykonawczych w rozumieniu nowego postanowienia traktatowego.
- 2) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii, interpretując w błędny sposób orzecznictwo dotyczące pojęcia rzeczywistego beneficjenta w celu zbadania dopuszczalności skarg na decyzje uznające system pomocy za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem. W szczególności:
  - Sąd Unii Europejskiej dokonał błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia rzeczywistego beneficjenta i przeinaczył okoliczności faktyczne, stosując to orzecznictwo do transakcji dokonanych przez wnoszącą odwołanie po dniu 21 grudnia 2007 r.;
  - Sąd Unii Europejskiej naruszył również prawo w odniesieniu do transakcji dokonanych przed dniem 21 grudnia 2007 r., dokonując wykładni wynikającego z orzecznictwa pojęcia rzeczywistego beneficjenta.
- 3) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo, wydając rozstrzygnięcie naruszające prawo do skutecznej ochrony sądowej. Zaskarżone postanowienie przyjmuje czysto teoretyczne pojęcie tego prawa, co uniemożliwia wnoszącej odwołanie dostęp do postępowania w trybie prejudycjalnym na zwykłych warunkach i bez konieczności naruszenia prawa w celu podważenia zaskarżonej decyzji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 20 listopada 2013 r. — Idexx Laboratoires Italia srl przeciwko Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-590/13)

(2014/C 24/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Idexx Laboratoires Italia srl

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07, w myśl których art. 18 ust. 1 lit. d) i art. 22 szóstej dyrektywy 77/388⁽¹⁾, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/680/EWG⁽²⁾ w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, sprzeciwiają się praktyce korygowania deklaracji i odzyskiwania podatku od wartości dodanej, w ramach której sankcją z tytułu naruszeń, po pierwsze, obowiązków wynikających z formalności określonych w przepisach krajowych na podstawie wymienionego art. 18 ust. 1 lit. d), a po drugie, obowiązków w zakresie rachunkowości i składania deklaracji wynikających, odpowiednio, z wymienionego art. 22 ust. 2 i 4, jest odmowa przyznania prawa do odliczenia w przypadku stosowania systemu odwrotnego obciążenia, mają zastosowanie również w przypadku całkowitego niedopełnienia obowiązków przewidzianych w tych samych uregulowaniach, kiedy nie ma wątpliwości co do sytuacji podmiotu zobowiązanego do zapłaty podatku i przysługującego mu prawa do odliczenia?
- 2) Czy wyrażenia „podstawowe wymagania” (obblighi sostanziali), „substantive requirements” i „exigences de fond” użyte przez Trybunał Sprawiedliwości w różnych wersjach językowych wyroku z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07 odnoszą się, w przypadku tzw. odwrotnego obciążenia przewidzianego w odniesieniu do podatku VAT, do konieczności zapłaty podatku VAT lub przyjęcia zobowiązania podatkowego, czy też do istnienia podstawowych warunków, które uzasadniają opodatkowanie podatnika tym podatkiem i regulują prawo do odliczenia służące ochronie zasady neutralności tego podatku, według standardów unijno-europejskich — np. inherencji, obowiązku podatkowego i możliwości całkowitego odliczenia?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku; Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. uzupełniająca wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w celu zniesienia granic fiskalnych; Dz.U. L 376, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-591/13)

(2014/C 24/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 49 TFUE i art. 31 porozumienia EOG⁽¹⁾, uchwalając i utrzymując przepisy, zgodnie z którymi podatek od cichych rezerw, które zostały osiągnięte przy odpłatnym zbyciu określonych środków trwałych, zostaje odroczone przez „przeniesienie” na nowo nabyte lub wytworzone środki trwałe do czasu ich sprzedaży, o ile ostatnie z wymienionych środków trwałych należą do majątku trwałego zakładu podatnika, podczas gdy odroczenie takie nie jest możliwe, jeżeli te same środki trwałe należą do majątku trwałego zakładu podatnika, który znajduje się w innym państwie członkowskim lub innym państwie Europejskiego Obszaru Gospodarczego;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z przepisami niemieckimi w przypadku zbycia określonych środków trwałych zakładu wynikający z tego zysk ze zbycia nie zostaje opodatkowany natychmiast, jeżeli podatnik ponownie w ciągu przewidzianego okresu nabędzie lub wytworzy określone środki trwałe. W tym przypadku opodatkowanie wspomnianego zysku ze zbycia z pierwotnych środków trwałych zostaje odroczone w drodze „przeniesienia” odpowiednich cichych rezerw do czasu zbycia nowo nabytych lub wytworzonych środków trwałych. Odroczenie to można przyznać jednakże tylko, jeżeli nowo nabyte lub wytworzone środki trwałe należą do majątku trwałego zakładu krajowego, a nie jest ono możliwe, jeżeli dany zakład znajduje się w innym państwie członkowskim lub innym państwie Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Zdaniem Komisji regulacja ta narusza swobodę przedsiębiorczości.

⁽¹⁾ Porozumienie z dnia 2 maja 1992 r. o Europejskim Obszarze Gospodarczym, Dz.U. 1994 L 1, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 22 listopada 2013 r. — Casa Județeană de Pensii Botoșani przeciwko Polixeni Guletsou

(Sprawa C-598/13)

(2014/C 24/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Suceava